Egy pillantás- röpke száz év

Fáradtan ültem akkor a volán mögé, azt hittem, egy barátokkal töltött hétvége után képes leszek levezetni Németországból Magyarországra. A rádióból – azért, hogy ébren tartsanak - bömböltek a 90-es évek retró slágerei. Hirtelen fénycsóvát láttam magam előtt. Az egyik pillanatban még a saját sávomban haladtam, a másikban már a túloldalon találtam magam.

Hirtelen a mély sötétség tárult elém, a zene pedig szinte rögtön elhallgatott. Fájóan üvöltött a csönd, míg egyszer csak gépek pittyogására ébredtem. Mire felfogtam, hogy nem az autóban ülök, már egy robot állt felettem. Akkor tudatosult bennem, hol is vagyok.

- Jó reggelt, kisasszony, el kell távolítanom a lélegeztetéshez szükséges csövet a torkából.

És se szó, se beszéd, megfogta, és minden érzelem nélkül kirántotta a testemből. Öklendezve próbáltam levegőhöz jutni.

- Maga nem normális – mondtam, a robot pedig amilyen gyorsan jött, úgy el is tűnt.

Pár perccel később már három mesterséges ember állt felettem.

- Jó napot, dr. Robot vagyok. – mutatkozott be gépies hangon- Ön 2026. augusztus 30-án brutális autóbalesetet szenvedett. Sokáig küzdöttünk az életéért, de a legyengült szervezete miatt a mesterséges kóma mellett döntöttünk – közölte érzelemtől mentesen..

Fejben már számolgattam, az arcom elsápadt.

- Hányadika van? – alig jött ki a torkomból a hang.
- 2126. augusztus 30.

Hirtelen ért a felismerés; száz évet aludtam.

- Kisasszony, próbáljon meg megnyugodni, a vérnyomása …
- Leszarom, mi van a vérnyomással, emberrel akarok beszélni!

Megragadták a karomat, és valamiféle szert adagoltak az infúziómba. Gondolom, nyugtató volt, mert a következő pillanatban nem éreztem már semmit.

Egy hét telt el. Dr. Robot azt mondta, napról napra jobban vagyok, már az ágyból is kikeltem. Éppen egy könyvet olvastam, mikor megjelent az ágyam sarkában.

- Hazamehet – mondta, és lerakta a vastag paksamétát .

Mielőtt még kérdezni tudtam volna valamit tőle, már elviharzott, így hát tettem, amit mondott: összepakoltam a cuccomat, és kiléptem a kórház hipószagú falai közül.

A kórháztól nem messze találtam egy motelt, mivel a házamat az állam valószínűleg lefoglalta, nem volt más választás.

- Jó napot, egy szobát szeretnék határozatlan időre – mondtam egy nekem háttal álló nőnek. Titokban reméltem, hogy egy élő, hús-vér ember néz majd velem szembe. A reménykedésem azonban hamar elillant.

- Jó napot, az Ön szobája az 5-ös szoba.

Ugyanazt a lelketlen idegeséget éreztem a hangjában, mint a kórházi dolgozókében. Kiadta a kulcsokat, és már rám se figyelt.

Beléptem a szobába. *Nem sok, de a semminél több* - konstatáltam. Lepakoltam, de tovább nem is foglalkoztattak a cuccaim. Elindultam, és felfedeztem azt a helyet, ami ismerve ismeretlen. Kilépve azonban nem az a látvány fogadott, amiben reménykedtem: költöztetőautók sora okozott forgalmi dugót, és kihallottam egy beszélgetést.

- A robotok elvették a munkámat, kénytelenek vagyunk elköltözni a városból, hiszen a gyermekünknek lassan enni se tudok adni – mondta sírva a hölgy.

Egy másik autóból azonban ennél is durvább gondolatfolyamot hallottam.

- El kell vetetnem a gyermekemet, hiszen lassan már mi se eszünk, hát hogy tápláljam teljes értékűen?

Arra gondoltam, ez megmagyarázza az iskola felől érkező néma csendet és az intézményt keresztező piros figyelmeztető szalagot. Bezárt! Úgy véltem, elkezdek megőrülni attól, hogy lassan én vagyok az egyedüli ember ebben a városban, és akkor beugrott: hát a taxi! Hogyan tudná átvenni a vezetést egy robot, hiszen arra képtelen lenne? Kiborítottam a pénztárcám tartalmát; talán egy útra pont kitelik belőle. Hívtam egy autót, és beültem

- Ne! – kiabáltam hangosan. - Önvezető…

Így szomorúan beírtam a gépbe a címet. A szerkezet működése olyan sebességgel indul el, mint ahogy anno apám vezetett. Emlékszem, mindig dupla biztonsági övvel kötöttem be magam. Ez a tény nevetésre bírt. A kedvenc erdőmnél szálltam ki a taxiból. *Vagy én kezdek megőrülni, vagy ez 100 évvel ezelőtt nem így nézett ki*.

Semmi élet, semmi zöld, minden sivár, kopár és olyan élettelen volt. Ahogy egyre mélyebbre sétáltam be az erdőbe, megpillantottam egy kis patakot. Égszínkék tiszta vize emlékeztett arra, hogy reggel óta szomjas vagyok. Megmostam az arcom, és máris új embernek éreztem magam. Az egyetlen problémám a magány volt.

Az ember okos teremtmény: kitalálta, hogyan tud hiba nélkül dolgozni, kitalálta, hogyan tud annyit termelni, ami 150 évig se fogyna el. Mindent kitalált, és a végén mindenkire gondolt, csak magára nem; arra, hogy talán néha jólesne egy társ, akivel megoszthatja, mi bántja őt.

Mióta felkeltem, nem beszéltem emberekkel. Pont azon gondolkoztam, hogy még ha a szomszédomban élt zsémbes öregasszony megint lecseszne is, mert sokáig hallgattam a zenét, és ő ezért nem tudta volna nézni a sorozatát, az is jobb lenne ennél a magánynál.

Neszekre lettem figyelmes, gyorsan felkaptam egy követ, hátha valami vad támadna rám. Füleltem, hiszen ezek emberi hangok voltak. A szívem vadul kalapálni kezdett: *az nem lehet…*

Közelebb mentem, és akkor megláttam őt, barna kócos haját és tengerkék szemét, élő és tapintható emberi testét.

Sírva fontam a karjaimba, hipószaga volt.

- Na végre valaki, aki élő ember!
- Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni. Marcus vagyok, a kórház vezérigazgatója. Láttam, amikor zavartan és sietve távoztál az épületből. Megnéztem a kórlapod, és láttam, mi történt veled. Gondoltam, hogy meg fogsz ijedni attól, ami kint várt rád, ezért utánad siettem, de te eltűntél.

Sírva öleltem, ez az érzés hiányzott a legjobban. Az eső elkezdett cseperegni, a nyár illata töltötte meg a levegőt. És mi csak ott állunk egymás karjaiban, végre nem magányosan. Eljött az idő, hogy szembenézzek vele.

- Ne haragudj az előzőért, én Anna vagyok, de ezt már tudod. Mondd, mikor lett ennyire embertelen a helyzet?
- Már régóta, mióta az ember kitalálta, hogy ha mindent automatizál, akkor soha nem fog hiba csúszni a rendszerébe, ezáltal mindig nyeresége lesz. Tudod, a pénz nagy hatalom.
- Van, ami nem változott ezek szerint – mondtam.

És akkor elérkezett a pillanat: egymás szemébe nézünk, szívünk vadul kalapált, és az elkeseredésünkben ajkunk már majdnem összeért, majd megszólalt a gyomrom.

- Elnézést, éhes vagyok.

Ő erre hangosan felnevetett, és meghívott vacsorázni, ahol újra robotok szolgáltak ki minket, de most már valamiért nem zavart. Talán azért, mert volt végre egy kapocs, mely a régi valósághoz fűzött.

Ahogy az idő telt, rájöttem, hogy minden, ami szebbé tette a világot, elveszett. A gépek szüntelenül dolgoznak, a világ pedig napról-napra kevesebb lesz valamivel.

Az emberekkel.

Szőnye Rózsa Angyalka, gfy7cs7d@gmail.com

Vas Vármegyei SzC Rázsó Imre Technikum, 12.A osztály

Kapcsolattartó: Rózsa-Gulyás Regina Olimpia, rgro0311@razso.hu